

(Fremsat 5/3 91).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Kim Behnke (FP):

Man kan ikke lade være med som folketingsmedlem en gang imellem at undre sig over den måde, tingene vægtes og disponeres på her i huset.

Når man tænker på, at et enkelt lille beslutnings- eller lovforslag, der måske kun har et par millioner kroner som økonomisk konsekvens, sagtens kan resultere i, at Folketinget ofrer flere dages debatter, kan det undre – når man sammenligner med en tillægsbevillingslov, der vel at mærke vedrører 17 mia. kr. – at så er talelysten – i hvert fald fra talerstolen – meget begrænset.

Fremskridtspartiet var jo i en ny situation vedrørende 1990-finansloven. Vi var bærende mandat bag finansloven for 1990. På det tidspunkt, hvor finanslovforliget blev indgået – nærmere bestemt den 30. november 1989 – forelå der budgetoversigter, der viste, at 1990 ville ende med et underskud i størrelsesordenen 7 mia. kr.

Aldrig så snart var finanslovforliget indgået, før der forelå en ny budgetoversigt, som viste, at det nok desværre ikke kunne holde sig på et minus på 7 mia. kr., men at 1990 måske nærmere ville ende med et underskud i størrelsesordenen 19-20 mia. kr.

Nu er regnskabet indtil videre gjort op. Der foreligger en subtotal, som viser, at der er sket et skred på 17 mia. kr. i forhold til selve finanslovsforslaget.

Vi kan af tillægsbevillingsloven se, at indtægterne har været mindre end budgetteret, nemlig 12 mia. kr., men så sandelig har der også været tale om ekstraudgifter, nemlig næsten 5 mia. kr.

Kigger man lidt nærmere på tillægsbevillingsloven, vil man konstatere, at noget af det, der nok en gang ikke har levet op til de indtægtsskøn, regeringen havde formuleret, er salget af personbiler. Det kan undre, at regeringen gang på gang – det er faktisk tilfældet de sidste 3-4 år – har skønnet forkert, når man har skullet vurdere, hvor mange personbiler der bliver solgt her i landet, og hvor meget i registreringsafgifter der som følge deraf kommer i statskassen.

Derfor må man fra Folketingets side sige, at det er temmelig utilfredsstillende. At skønne forkert én gang er tilgiveligt, men at man år efter år bliver ved med at skønne forkert med hensyn til, hvilke forventninger man har til personbilsalget, virker efter vores mening ikke særlig troværdigt.

Vi har også noteret os, at med hensyn til charterafgiften, som jo i øvrigt er oppe til almindelig politisk debat i øjeblikket, fremgår det af tillægsbevillingsloven, at den afgift som institution har været fuldstændig fejlagtig. Det provenu, man havde forventet at få ind, har slet ikke holdt stik. Derfor kan vi kun opfordre til, at charterafgiften hurtigst muligt bliver fjernet.

Jeg vil godt sige noget om besparelser i det hele taget.

Det fremgår tydeligt, at der på en lang række områder er brugt flere penge, end man havde forventning om. Hvor har vi dog tit hørt fra særlig finansministeren, at han gerne ville have, at man lagde et større ansvar ud til de enkelte medarbejdere, til de enkelte direktorater og styrelser osv. Men en tillægsbevillingslov som denne er en anledning til at sige, at den tillid er de pågældende ikke værdige, for der er stort set ingen steder, hvor man har brugt færre penge, end man har haft lov til. Tværtimod har man de fleste steder brugt lidt flere penge.

Jeg vil godt efterlyse et begreb som frivillige besparelser. Hvorfor er der ingen ude omkring i direktorater og styrelser og andre steder, der tager den mulighed op, at man bruger færre penge, end der er budgetteret?

Så vil jeg også godt sige, at vi ikke er tilfredse med den måde, regeringen – foreløbig i hvert fald – har bogført privatiseringsprovenuerne på. Det er noget af det, vi under det kommende udvalgsarbejde vil se nærmere på. Betingelsen for privatiseringsprovenuerne var, at de skulle anvendes til afdrag på statsgælden. Vi kan ikke se, at alle privatiseringsprovenuerne er bogført på en måde, der gør, at de medgår til at afdrage på statsgælden. Det er noget, vi må se på under udvalgsarbejdet.

Så kan jeg ikke lade være med at nævne – da jeg for lidt siden påpegede, at man har svært ved at leve op til budgetterne – at der også er nogle steder, hvor man for alvor har taget for sig af retterne. Jeg er ved at besvime, når jeg ser, at f.eks. Socialforskningsinstituttet har brugt 5.931 pct. mere end budgetteret. Der er altså